

קונטראס

יסוד חסידות ברסלב

יגלה מה היסוד בחסידות ברסלב, ומה רצה
מאפנו רבנו ז"ל, ואיך יכולם לעבר את זה
העולם בשלום, ולהגיע אל מחו榛 חכמו בהצלחה.

בני ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והאפון
ברצינא קדישא עלהה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מבرسلב, זכותו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מבرسلב, זכותו יגן علينا
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים תובב"א

מזהרָא"ש נ"י אמר: הַיסּוֹד בְּחִסּוּדָה בְּרֶסֶלֶב
הוּא שְׁמַחַת, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה,
וְלְעֵשָׂות כָּל מִינִי פְּعָלוֹת שְׁבָעוֹלָם לְהִיּוֹת
שִׁמְחָה, וְלְשִׁמְחָה אֶת הַזּוֹלָת, שְׁמַחַת רָאשֵׁי
תָּבוֹת: שְׁלִיחָן עֲרוֹקָה, מִקְוָה, חַצּוֹת,
ה'תְּבוֹדּוֹת, אֲשֶׁר אָלוּ הֵם הַיסּוֹדוֹת בְּחִסּוּדָה
בְּרֶסֶלֶב, אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַמַּקְיִים אֶת כָּל זה בְּכָל
יּוֹם.

(אמריך-מזהרָא"ש, חלק ב', סימן תחלז)

קונטֿרָס

יסוד חסידות ברסלְבָן

.א.

לצית את רבנו ז"ל בחתימות ולהיות בשמה

רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוּהָר"ז, חלק א', סימן רפכ): כל אדם צריך לדין את עצמו לכף זכות, ואין זו עצה להפיל עצמו, אין זו עצה לשבר את עצמו, כי זה יביא אותו אל השואול תחתית ומחתתו, שבאמת לא יוכל לנצח, אלא אדם צריך לחפש ולבקש ולמצאו נקודות טובות, לידע שהזה לא סוף העולם, כמו שהפסמ"ך-מ"ם רוזה לומר שאני אבוד, אלא עלי לחפש ולבקש ולמצוא בעצמי נקודות טובות, שהזה מה שכתב (טהלים לו, י): "זעודה מעת ואין רשות והתבוננות על מקומו ו אייננו"; הינו שהפסוק מלמד אותנו לחפש בעצמו עוד מעט טוב, שם אין רשות, והතבוננות על מקומו ו אייננו, כבר איןkehו אדם; ואם אדם מרגיל עצמו לדין עצמו לכף זכות, אז באמת יזכה להגיע לכף

יסוד חסידות ברסלב

זכות, ואומרים חכמינו הקדושים (ברכות נ): אפלו הריקני שבק מלאים מצות ברמן; אסור להתייחס בשום פנים ואפנ, אפלו שעובר עליו מה שעובר, ונאפו שיבר עשה מה שעשה, תמיד יכולים לחזר אליו יתברך וילתקן הכל. וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מורין), חלק ב', סימן קיב): אם אתה מאמין שיש יכולם לקלקל, תאמין שיש יכולם לתקן. עלייכם לדעת, אשר יאוש זהה דבאו, יאוש זהה בשאול תחתית ומתחתיו, שמביא את אדם לכל הראות שבעולים, ולהפך — שמחה זו הגאה של אדם, על-ידי שמחה — זוכים לכפרת עוננות; כי מה זה שמחה? אני שמח עם הקדוש-ברוך-הוא, אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה ישלח לך הקדוש-ברוך-הוא על כל עוננותיך, כשייהודי שמח ביהדותו, שזכה לךם את המצוות, זה ישאר לו לניצח, כל דקה שאדם רק חושב ממנה יתברך, הוא מקיים מצות עשה של "זדקפת בו", שምשיך על עצמו אור וזיו וחיות ודקות הבורא יתברך שלו, ולכון אצל רבנו ז"ל היה השמחה העקר, עד שאמר (לקוטי-מורין, חלק ב', סימן כד): מצוה גודלה להיות בשמחה תמיד, וצריכים לשמח בכל יום ניום; וכן אמר חכםינו הקדושים (תנחותמא שמני ב'): אסור לדחות את השמחה מיום ליום, לא כל מי ששמח ביום שמח לאחר; אלא צריכים עוד היום הזה להיות

יסוד חסידות בレスלב

רטו

בשלה, ואז יתרחכ לבו, יוכל לדבר אל הקדוש-ברוקה הו.

.ב.

להרגיל עצמו לדבר אליו יתברך

יסוד גדול בחסידות בレスלב — לדבר אל הקדוש-ברוקה הו. רבנו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מהגרין, חלק ב', סימן כה): ההתבודדות היא מעלה עליונה מuplic, דהיינו שאדם מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוקה הו, וילספר לו יתברך כל העובר עליו בגשמיות וברוחניות, ויאינו עוזב את הבורא יתברךשמו בשום און, ומה שלא יعبر עליו בחייביו הפרטיים, הוא אינו מתיאש ויאינו נשבר, אלא יש לו כתבת לבוא לשם — שזה הקדוש-ברוקה הו. כשהאדם יודע אשר אין לו בזה העולם מי שייבין אותו, אין לו בזה העולם מי שייחזק אותו, אין לו בזה העולם מי שיוכן לעוד לו, אלא הקדוש-ברוקה הו בעצמו, אדם זה כבר נושא בישועה גודלה; כי כלל זמן אדם חושב שיכול לחת על עצמו עצה בלי הקדוש-ברוקה הו, הוא נמצא בצרה ובבעה גודלה, וכיון שיודע בידיעה ברורה ומחלטת, אשר אין לו בזה העולם רק הקדוש-ברוקה הו בעצמו, אזי הוא הכי מאשר בחיים. שזה מה שגלה לנו רבנו ז"ל

יסוד חסידות ברסלב

(שיחות-הבר"ן, סימן כ): **כַּשְׁאָדָם בְּשִׁמְחָה כֵּל הַיּוֹם**, הוא שמח עם הקדוש-ברוך-הוא, ומאריך עם כל נקודה ונקודה טובה שיש בו, אינו נתן לעצמו להשבר, אינו מניח עצמו להתייחס, אלא עושה כל מני פעלות שבעולם להתחזק, אדם זה יכול בנקודה לבוא ולדבר אל הקדוש-ברוך-הוא; כי למה אדם אינו יכול לבוא לפניו יתברך ולדבר אליו? כי אין לו אמונה, ובאמת גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מורען, חלק א', סימן סב): אם האדם היה מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שמלא כל הארץ כבודו, ושוקד על שפטיו ושותם תפלותו, היה מדקדק מאד מאד בדבר פיו, ושם דבר לא היה יכול לרחיק אותו ממנה יתברך, כי אם אדם מאמין שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, הוא תמיד שמח, כי היכן שלא היה — השם יתברך נמצא אותו, ואם נמצא אותו, עליו לדבר אליו ולספר לו כל אשר מציק ומצער אותו, אשר זה היסוד — לדבר אליו יתברך, שזו נקירת התבונדות. וכיון שאדם חזק בדבר זה, הוא הכי מאיש בערבים, כי אף פעם איננו הולך לבד, היכן שהולך — הולך עם הקדוש-ברוך-הוא, שהוא מה שכתיב (ויקרא כו, יב): "זה תהלך בתוככם, והייתי לכם לאלקים", אומר על זה רשי: עתיד הקדוש-ברוך-הוא לטייל עמכם בגין-עדן כאחד מכם, ותהיו מהם. ברגע שאדם מרגיל עצמו לדבר אליו יתברך, הוא בכלל בו יתברך. וזה

יסוד חסידות ברסלב

רייז

המקלית שבעבורה נבראנו — להכير את הבורא יתברך שמו! וכמו שכחוב בזוהר (פה מב): בגין דישתמודעון ליה, כדי שנזקה להכירו יתברך. ואומרים חכמינו הקדושים (תןחומה גשא ג): מיום שברא קדוש ברוך הוא עולמו נתואה שייה לא דירה בפתחותונם; וכן אומרים (בראשית ובה, פרשה פו, סימן ה): בכל מקום שהצדיקים באים — השכינה עליהם; מה זה שכינה? השראת אלקיותו יתברך בזה העולם, שכל זה בכלל האמונה והשמחה, כשייהודי מאמין בהבורא יתברך שמו — הוא שמח, ואם הוא שמח — נתנה לו, יוכל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. מה أنه רואים? שהסתמך-מן שונא מאייך את רבנו ז"ל, ואינו רוצה שרבני ז"ל יתפרנס בעולם, כי הוא מפחד מטפלה של בר ישראל, באשר על-ידי תפלה היהודי — נמקה השפטים לגמרי, ונתקבצל מן העולם, כי בשבייל הבהיר והנשין בראש הקדוש-ברוך-הוא טמאה זו שנקראת סמך-מן, שזה השטן, להעלים ולהסתיר את השם יתברך. ואם אדם חזק, ואינו נותן ישברונו, אינו נותן שיבת קוה, אז הוא דבוק בקדוש-ברוך-הוא, יוכל לדבר אליו, על-ידי זה מتابטלת הטמאה שהיא הכפירות מהעולם. וכך אין אל רבנו ז"ל היה יסוד גדול — תפלה והתחזות, לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ורבנו

יסוד חסידות בรสלב

ז"ל רצחה מאד מאד, שכל אחד מאיתנו ירגיל עצמו
בשיכחה בין ליבו לבין קונו, איזו ערבות ונעימות היא זו!
איזו דבקות היא זו! שאדם מרגיל עצמו לדבר אליו
יתברך. וברגע שאדם חזק בדבר זה – לא שיקח עצמו
ירידה ונפילה, כי מכל מה שעובר עליו – עיטה
תפללה, בא אל הקדוש ברוך הוא ומספר לפניו כל אשר
עם לבבו. וכך אין יכולם לשבר אותו, וכך אין
מצליחים לרחק אותו; כי אם אדם חזק בעצמו, שמה
שיקרא לו ויהי מה – מהקדוש ברוך הוא אינו הולך
בושים פנים ואפן, אינו בורח מהקדשה וכו', ומספר
תמיד לפניו יתרך כל משבר שעובר עליו, אדם זה הכי
מאשר. וכך אם אנו רוצים לציית את רבינו ז"ל, עליינו
לקים רצונו בכל יום, ולהתבודד לפניו יתרך, והתפללה
שנתפלל תביינו למדרגה כזו, שניהיה בטלים ומבטלים
לאין סוף ברוך הוא, כمواבא בדבריו רבינו ז"ל (בלקוטי
מוֹהָרֶן, חלק א', סימן נב): **כשאדם מתבודד לפניו יתרך**
חויז ליישוב, יכול להגיע לדרגה כזו, שניהיהبطل
ומבטל במחיב המצוות, עד שרואה, שכל הבריאה
בליה הכל זה אלקות ואלקות זה הכל, ודומים, צומח,
חי, מדבר, זה עצם עצימות אלקות יתרך, ומבטל
לגביו כלם, וממלא את התכליות שאלייה נברא; כי
על ידי שאדם רק מדבר אליו יתרך ומבטל לפניו,
על ידי זה פולל את כל הבריאהumo יתרך.

ג.

להתמיד בלמוד שלחן עירוי

רבנו ז"ל אמר (שיחות-הנ"ז, טימן כת), שבל יהודי מחייב ללמד בכל יום שלחן עירוי פוסקים, וכי אפשר להיות יהודי בלי למד שלחן עירוי. ברגע שאדם רק נוגע בשלחן עירוי, צריך לבדוק אחריו, אם לא נפגעה אמונתו, אם לא נשתקבש שכלו וחייבתו, אם איןנו הולך בדרך קלווקلت, אם איןנו כופר, רחמנא לישובן. ורבנו ז"ל הקפיד מאד מאד על למד שלחן עירוי, עד שאמר, שבל יהודי מחייב ללמד בכל יום שלחן עירוי. ולמה הזהירנו כל-כך על זה? כי אצל רבנו ז"ל היה העקר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לבטל עצמו אליו יתברך, אבל פיו שאדם זוכה להגיע לבטול אל האין סוף ברוך הוא, יכולים להפנס בו אליו דמיונות, לעזוב את אשתו והילדים, לעזוב את התורה והמצוות, בר מינן, ולעשות את כל אשר עם לבבו חפץ, רחמנא לישובן. וכך אף שהזהירנו רבנו ז"ל להתחזק להיות בשמחה, ולא לחשש משום דבר בעולם, לחיות חיים מאנשים, לחק מל העולם, ושום דבר לא יוכל לשבר אותו, וידבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ובכל ארכיו ידע שהפתחת היא אך ורק הבורא יתברך שלו, ויבטל עצמו לגמרי אליו יתברך, ולא יהיה אפשר לו שום דבר. עם כל זאת צריך

יסוד חסידות בך-לך

לזכר, אומר רבנו ז"ל — **לבל תצאו מהשלאן ערוץ** כהיא זה, כי הוא יסוד תמצית תורה שבעל-פה, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק א', סימן רפו): **כשהאדם לומד פוסקים שלחן ערוץ, נעשה בעל הבית על העולם;** כי כל העולם כלול מධומים, צומח, חי, מדבר, ובכל חלק מחלוקת העולם יש בזה תורה. הינו יש הלכות השיכות בדומים, יש הלכות השיכות בחיה, יש הלכות השיכות בצמח, ויש הלכות השיכות בדבר. וזה השלאן ערוץ, אשר כלול בכלל פרט מפרט הבריאה, והעולם איןו הפקר, וצריכים לקיים את רצונו יתברך. ולכן מי שרוצה להיות מקרוב אל רבנו ז"ל, מכרח למד בכלל יום שלחן ערוץ. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק א', סימן סב): **כשיש לאדם קשיות וספוקות על הקדוש-ברוך-הוא,** צריך לדעת שהוא בא מהבפירות והאפיקוריות שנגנסה בלבו, אשר מעקמת את פניו מיתו, עד שיש לו קשיות וספוקות עליו יתברך. ויש בני-אדם, שהם כלל-כך ממרומים, ומלאי קשיות עליו יתברך, שהם אובי עצות, אומר רבנו ז"ל: **על-ידי שלומדים פוסקים שלחן ערוץ, זוכים לישרות לב, שהוא מה שכתויב (תהלים קיט, ז):** "אודה בישר לבב, בלmedi משפטך צדקך", מתי אדם יכול לזכות לישרות לב, שלא יהיה לו שום קשיות עליו יתברך, וידע שכל אשר הקדוש-ברוך-הוא עושה זה בצדק ובמשפט? אם לומד משפטך צדקך — **שלחן**

ערוך. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוּהָרֶז, חלק א', סימן ח'): **כַּשְׁאָדָם לוֹמֵד פּוֹסְקִים שְׁלֵחָן עֲרוֹךְ**, הוא מברר הטוב מהרע, ועל-ידי למוד הלהקה, יוצא מהרע שלו ונעהפֵך לטוב. ולכן יסוד גדול בחסידות בรสלב – למד שלחן ערוך בכל יום, וכי אפשר להתמקם מזה בשום פנים ואפָן. ורבנו ז"ל כל-כך הקפיד שיהיה חזקים בלמוד זה, עד כדי כך שאמר (לקוטי-מוּהָרֶז, חלק ב', סימן מא), **שְׁלֵפְעָמִים הַקְדוֹשֶׁ-בָרוּךְ-הוּא מְرֻאָה נְסִים וּנְפָלָאות עַל-יְדֵי בָּעֵלִי פּוֹסְקִים**, כי כיוון שהוא נתקבל לפוסק, על-ידי זה יכול לפסק בשמים שייהי כך כפי שרוצה, ולכן אשרי אדם שמצית את רבנו ז"ל, ולומד בכל יום שלחן ערוך. ואומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות ירא, חלק ב', סימן ג'): **עַל-יְדֵי שְׁלֵחָן עֲרוֹךְ – בָּאים לִירָאָה**. אדם צריך לאהוב את הקדוש-ברוך-הוא, עד שייהי בטיל אליו יתברך לגמרי, ויתפלל אליו בתקלית הדבקות. אבל צרייכים גם ירא – לפחד מפני יתברך. וכן מובה בדרבייו ז"ל (לקוטי-מוּהָרֶז, חלק א', סימן יז), **שְׁאַהֲבָה וַיְרָאָה זֹכִים עַל-יְדֵי הַתְּקִרְבּוֹת לְצִדְיקָן**; **כַּשְׁאָדָם מַסְלִיק לְגָמָרִי חַכְמָתוֹ – זֹכָה לִאַהֲבָה וַיְרָאָה**. מהי אהבה? שמהה, אני שמח כל-כך בהקדוש-ברוך-הוא, מפני שאני אוהב אותו, אבל צרייכים גם לפחד מפני יתברך, ולשפט את עצמו, אם איןנו עוזר על אייזו הלהקה וצוויה. ולכן יסוד בחסידות בรสלב – למוד שלחן ערוך.

יסוד חסידות בךסלב

מלבד הדיבור שאדם צריך להתבונד אליו יתברך ול להיות תמיד בשמחה, צריך גם להזהר שלא יצא, חס ושלום, מהשולחן ערויך. וזה סימן של יהודי יראה שמים, שמתנהג רק על-פי השולחן ערויך, ונקרא "שולחן ערויך איד", ואיןו נוטה מתקבה כי הוא זה.

ד.

להזהר בטבילה מקווה

רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מורין, חלק א', סימןנו), **שעל-ידי טבילה מקווה, יכול לזכות לטהרת המץ והמחשה**; כי מקווה מושיע מכל הצרות ומטהר מכל הטמאות ומכל החטאיהם, וממשיךنعم עליון. ואמר רבנו ז"ל, **שעל-ידי טבילה מקווה אדם יכול לזכות לפונסה בנקל, ולבטל הטעס ולזכות לשולם, וכן לআ את מכל צרכתיו. וכן אמר, שהמקווה מועילה גם בגשמיota, לא רק ברווחנותו.** ואמר, **שהמקווה מועילה גם בגשמיota, לא רק ברווחנותו. ובאותו רגע גשמתו נטבלת במקווה העליון, ומלא ברווחנות גם בגשמיota המקווה עוזרת לבראיות. וכן רופא שאומר שמקווה מזיקה — צרכיהם לידע שאין רופא, כי טבילה מקווה בראיה לגוף, כי יש בגוף האדם נקבים רבים, שמשם יוצאה הצעה החוצה, ועל-ידי שגננס למקווה וטויל, על-ידי זה נפתחים הנקבים (ען לקוטי-**

מוֹהָרֶן, חַלְקָבֶן, סִימָן קַכְגָּן). וּבְשׁוּעָה שְׁגָלָה רַבְנָנוּ ז"ל אָתָּה תָּקוּן הַגְּפַלָּא שֶׁל עֲשָׂרָה מִזְמֹרִי תְּהִלִּים, אָמֵר: הַדָּבָר רָאשׁוֹן זוּה מִקְוָה, וַאֲחַר־כֵּה אָרוּךְ לֹוֶר עֲשָׂרָה מִזְמֹרִי תְּהִלִּים. וְלֹכֶן הַיסּוּד הַרְאָשׁוֹן בְּחַסִידּוֹת בְּרֶסְלֶב — לִילְךָ לִמְקוֹה, כִּי כְּשֶׁאָדָם יוֹצֵא מִזָּה הַעוֹלָם, טוֹבָלִים אָתוֹת, שְׁגַשְׁמָתוֹ מֵצָא בְּקָדְשָׁה וּבְטָהָרָה, וְלֹכֶן לִמְהָה לְחַכּוֹת שְׁיטְבִּילָוּ אֶת נְשָׁמָתוֹ אַחֲר פֶּטְירָתוֹ? ! עַלְיוֹ לְהַטְבִּיל בְּעִצְמוֹ אֶת גּוֹפּוֹ בְּכָל יוֹם, וּעַל־יְדֵי טְבִילַת מִקְוָה, אָמֵר רַבְנָנוּ ז"ל (סִפְרַת־הַמִּדּוֹת, הַמִּתְקַת הַדִּינִים, סָעִיף כב), נִתְבְּטַל הַצָּרוֹת וַיִּשְׁוֹעָה בָּאָה. וְכֵן אָמֵר רַבְנָנוּ ז"ל (שם, הַמִּתְקַת הַדִּין, סִימָן נ): עַל־יְדֵי יִשְׁיבַת הַמִּקְוָה תְּחַת הַמִּים, עַד שֶׁלָא יוּכְלָל לְהַחְזִיק בְּעִצְמוֹ הַרוֹחַ, נִמְתַק הַדִּין. כְּשֶׁאָדָם נִכְנָס תְּחַת הַמִּים, וְאִינוֹ יִכּוֹל לְנִשְׁמָם, בּוֹ בְּרֶגֶע מִגְלָה, שְׁפֵל חַיּוֹתוֹ הִיא רַק הַקָּדוֹש־בָּרוּך־הָו־א, כִּי אִינוֹ יִכּוֹל כָּبֵר לְנִשְׁמָם, וְזֹה נִקְרָא תָּקוּן הַדִּעָת בְּשִׁלְמוֹת, כִּי בָא לִידֵי הַפְּרָה מַלְאָה, שְׁפֵל חַיּוֹתוֹ בָּאָה רַק מִמְנוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלֹכֶן הַזָּהָיר רַבְנָנוּ ז"ל מַאֲד מַאֲד עַל טְבִילַת מִקְוָה, וּמוֹהָרֶן"ת ז"ל הַבְּטִיחָה, שְׁפֵל יְהוּדִי שַׁזּוֹכָה לְטְבִילַת עִצְמוֹ בְּכָל יוֹם, יִשְׁלוֹחַ תִּקְוָה לְתָקוּן הַכֶּל. וְלֹכֶן יִסּוּד גָּדוֹל בְּחַסִידּוֹת בְּרֶסְלֶב — לְטְבִיל בְּכָל יוֹם בְּמִקְוָה. וְזֹה יִפְתַּח לוֹ אֶת הַמִּחְוָה וַהֲדָעָת, שִׁיבֵין מָה שְׁלֹומֵד וַיְהִי תִּמְיד שָׁמָח, וַיַּאֲמִין בַּהֲקָדוֹש־בָּרוּך־הָו־א.

ה.

לומר בצל לילה תקון חצות

רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מורוז, חלק א', סימן סז): **העבר אין, מה שעבר עבר, הבית-מקדש נחרב, ומה עליינו לעשות עכשו?** לפשפש במעשהינו ולבכות בצל לילה בעת חצות, פן ואולי אנו הגורמים שלא יבנה בית המקדש, וזה עקר אמירתה תקון חצות בלילה, שאדם צריך לבכות לפניו יתברך: "רבותו של עולם, פן ואולי יש אצלינו שנאת חנום, שאני שונא איזה יהודי, ולכון אריכת הגלות", כי כך אומרים חכמיםינו הקדושים (יומא ט), שבל הגלות זה רון רק מלחמת שנאת חנום, ועודין מරקד ביןן; יש לנו גזענות ארויה, יש לנו עדות, פלוגים פלוגים, כלל המפלגות, שהכל טמאה אחת גדוללה, אשר מפלגת את העם, כי כל מי שרוצה לאבד כח, עושה بما לעצמו, כדי להשתלט על הזילת, אבל בשעם ישראל מתחדים עם הקדוש-ברוך-הוא ועם התורה בצוותא, כי אתה אחד ושםך אחד ומילכען ישראל גוי אחד הארץ, בזה עוסקים בקבוץ גליות ובקרוב הגללה, שתהיה רק עליך משיח צדקנו, אשר בוא יבוא ויגאלנו. וצריכים לדעת, אשר חרבון-בית-מקדש זה חרבן המהין, כי כל מי שאינו בו דעה כאלו נחרב בית-המקדש בימי, ולכון צריכים לקום בעת

יסוד חסידות בראסלוב

חצאות ולבקש רוחמים ממני יתברך, שאוז הוא זמן התבוזדות, כמו שכח טוב (תהלים עז, ז) : "אזכרה נגינתי בלילה, עם לבבי אשיך ויחפש רוחך", שמגללה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מורבר"ז, חלק א', סימן נד), שדיוקא בעת חצאות אז הוא הזמן הכי טוב להtbody לקדוש-ברוך-הוא, יוצאים בלילה בשדה או בעיר, או אפילו במקום שאין שם בני-אדם, בעית שכם ישנים, ויכולים לבקש את הקדוש-ברוך-הוא על חרבן בית-המחין שלנו, על גלות ישראל והשכינה בכלל, וגלות המץ בפרט, שלא זוכים להרגישו יתברך, שאלו הנסינוות קשים שעוברים על האדם. וכך אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מורבר"ז, חלק א', סימן רטו), שיש כן מובה בדבורי ז"ל (לקוטי-מורבר"ז, חלק א', סימן רטו), שיש כ"ד בתים דינים, שבהם דנים את האדם, אבל יש בית-דין גבוה לאדק, שבו תלויים כל הכהן בתים דינים, ומתי נפתח הבית-דין זה ? בעת חצאות, כשהאדם מדבר אליו יתברך, זהו הזמן שהקדוש-ברוך-הוא, בכח יכול, יוצא ממקומו, ונכנס בהיכלות האדיקים ומשתעשע עליהם. וכך אשרי האדם שזוήה להיות עיר בכלל לילא בחצאות, ומtbody לkadush-broruch-hou, שאז נאמר (איכה ב, יט) : "שבכى פמי לבך נכח פנוי ה'", שאדם נמצא אז נכח פנוי ה' ממש, בלי שום העלם והסתור. וכך אל רבנו ז"ל היה יסוד גדול לקום בחצאות, שאז הוא עת

יסוד חסידות בראסלוב

רצון, ויכולים לבקש כל אשר צריכים; כאשר אדם זוכה והולך למקוה וטובל, ואחר-כך אומר חצות, איזו קדשה וטהרה ממשיך על עצמו, לאיזו דבקות,نعم וערבות זוכה, עד שמתמשיך על עצמו אור מלמעלה, והוא הבי מאשר, כי נמשך עליו חוט של חסד כל היום; כי מי שקדם בכל לילה בחצות, או שהוא עיר אז, יש לו חן אחר כל היום.

ו.

חזק את כל בר ישראל

רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מורין, חלק א, סימן קו) על הפסוק (תהלים מא, א): "אשרי משכיל אל דל", אשרי אדם שמכניס שכיל בدل. הנה מסתובבים אנשים מדפאים, שבורים ורוצצים, מיאשים ומדקדים, ולכון המצוה הבי גדולה להשכילים, לחתת להם שכיל, לשמכחים ולאמץם, אשר זו האזקה הבי גדולה. ולכון אריך כל אחד ואחד שזכה להתקרב אל רבנו ז"ל לחזק את כל בר ישראל, לעוזדו ולশמחו ולדבר על לבו, ואין עוד מצוה גדולה יותר מזה. ובפרט בדורותינו אלו, שעובר על בני-אדם כל-כך הרבה משברים וגלים, ספקות באמונה — "היש הויה בקרבנו אם אין" (שםות י, ד), פזו קלפת עמלק, אשר בגימטריה ספ"ק, שמכניסה

ספיקות באדם. ולכון מחייב כל אחד שמקרב אל רבנו ז"ל, לחזק ולעוזד ולשמח את NAMES של ישראלי, ובפרט שגלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-הרב"ז, סימן קנו), שקדם הגללה ירד מבול של אפיקורסות בעולם, ולא צדיק אחד יהיה שיצעק על אמונה, אלא הרבה צדיקים ידברו מאמונה, ויחזקנו ויצעקו על אמונה, עד שהיה נחר גרכונם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוּהָר"ז, חלק ב', סימן ה'), שהצדיק יש לו ישיבה של אמונה, כי העקר הוא אמונה, וכל מה שאדם סובל מחלות וחלאים רעים, הכל מחרוז אמונה. ולכון צרייך לחזק ולעוזד את כל עם ישראל, ולהפיץ את האור הנפלא של רבנו ז"ל, עד שכלם יקבלו מהצדיק האמת זהה. וזה יסוד בחסידות ברסלב — אם אתה יודע מרבי אמת זהה, מרבי נורא ונפלא זהה, רבי המגלה לנו עצות נפלאות איך להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, עלייך למסר נפשך לגלוותם לכתם, כי לא די שאתה יודע ממנה, אלא עלייך לידע גם את השני, וזה צרייך להיות יסוד היחדות — לחזק ולעוזד בגני-אדם שיצאו מהדמיונות שלהם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוּהָר"ז, חלק א', סימן כה): **בשאדם חוטא, בר מין,** נכנסים בו דמיונות שמתגברים עליו ושותרים את לבו. ואדם צרייך להגיע אל השכל, להבין דבר מתוך דבר, שלא יטעו אותו בכלל מיני דמיונות שאין בהם שום שרש בספריו רבנו ז"ל. ובפרט מה שלאחרונה קורה,

יסוד חסידות בָּרֶסֶלְבָּ

שכל תמהוני ממציא דמיונות, עד שבגינ-אדם מתחפטים ונופלים בראשות ובלכודות, וחושבים שזהו דבר רבינו ז"ל. וכך העקר לפרש את הדבר רבנו ז"ל באמת, בלי שום לבושים, רק מה שכתב בספריו הקדושים, לא פחות ולא יותר. כי זה סוד חסידות בָּרֶסֶלְבָּ – לחץ ולוודר יהודים. ואמר רבנו ז"ל לאנשי שלומנו: עלייכם לחץ יהודים, כי בזה שמחזקים אחרים, בזה שדברים עמם, בזה מתחזקים בעצמנו. וכך מעלה גדולה מאי לוודר את כל בר ישראל, ובזכות זה נזכה להתקרב אל רבנו ז"ל ולציתו, ועל-ידי הلمוד של רבנו ז"ל שמלמדנו איך לחזור בתשובה שלמה, על-ידי זה נזכה לאלה השלמה, שבוא יבוא מלך המשיח ויגאלנו גאות עולם.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!